

Sau đám tang, u Đoàn hụt hẫng mất mấy hôm. Mỗi ngày chỉ ăn đúng bữa tối và lên chùa đều đặn để làm công quả.

Một tuần lễ sau, với gương mặt hốc hác và hai mắt quầng thâm mất ngủ, u xin nói chuyện với Ân Trung. An tọa trong ghế sa lông, u nhìn Ân Trung một lúc lâu như để dẫn đo về câu chuyện muốn nói. Cuối cùng u mở lời :

- Mấy đêm nay u nằm suy nghĩ về cậu mợ, về cô cậu ... và hôm nay u xin được bày tỏ : như cô cậu đã biết ... cậu mợ đã đem u về nuôi từ tấm bé, cho u ăn học thành người tử tế. Tuy không phải công ơn sinh thành nhưng ơn nghĩa ấy cũng thật quá to tát với u. Nay cậu mợ đã mãn phần ...

U đưa tay lên chùi nước mắt, rồi nghẹn ngào :

- Nay cậu mợ đã mãn phần, u xin cô cậu cho u nấn ná ở lại ít lâu để hương khói cho vong linh cậu mợ được ấm áp ... xong xuôi rồi thì u sẽ ra riêng, không để phiền hà cho hai vợ chồng đâu.

- Ấy chết ... sao u lại nói thế ? Ân hốt hoảng. Chị em mình bao năm vui buồn vất vả sung sướng có nhau, nhà này là nhà của chị em mình mà ! Cả 1 đời u chăm nom cho cậu mợ, cho con em ... rồi lại dờ dẩn biết bao nhiêu là công việc trong nhà ... làm sao mà tụi em nhẫn tâm để u ra đi thế được ! Không, u sẽ ở đây mãi mãi với tụi em.

Trung vội tiếp lời vợ :

- Đúng đấy u Đoàn ạ , chúng tôi đã xem u như ruột thịt ... sống chung với nhau từ lúc mới sang đây. Căn nhà này u bỏ công bỏ của vào nhiều lắm, thì có lý nào tụi tôi đành lòng để cho u bỏ ra đi được. Xin u ở lại đây với tụi tôi cho ấm cúng lúc tuổi về chiều chứ.

- Nay mai Lâm nó lấy vợ có con biết đâu lại chẳng có lúc nhờ u trông nom hộ ?

Câu nói này của Ân cốt chỉ để làm buổi nói chuyện bớt căng thẳng nhưng lại đúng vào tâm tính yêu trẻ của Đoàn. U mỉm cười :

- U thật cảm ơn hai vợ chồng đã có lòng tốt với u. Mai này cậu Lâm có con, u chạy qua chạy lại với cháu cũng vui.

@@@@@@@@@@@@

Lâm gặp Sandra - 1 cô giáo người Bỉ gốc gác Tây Ban Nha - trong 1 buổi triển lãm tranh nghệ thuật ở Paris. Họ gần gũi nhau để dàng nhờ vào những câu nói với từ vựng đặc biệt - chỉ có nơi dân Bỉ - khi đứng xếp hàng chờ vào cửa.